

[Lønger]

Jeg tænker bl.a. på den kommission, der har skullet undersøge arvelovgivning, og den kommission, der arbejder inden for kriminalpolitikken, hvor vi havde problemet, da folketinget blev stillet over for et forslag om løn til fangerne i vores fængsler, og hvor der var en meget bred positiv holdning. Der oplevede vi alene med henvisning til dette siddende udvalg, at det blev brugt til passivitet i stedet for at blive brugt til, at der faktisk skulle ske noget.

Det er et generelt problem, men jeg tager det frem alligevel i relation til det socialdemokratiske forslag her, fordi jeg synes, det er uklart, når man ser bemærkningerne til forslaget, om kommissionen skal træde i stedet for ethvert andet initiativ eller det er sådan, at der udmærket kan komme konkrete lovgivningsinitiativer bl.a. på de områder, som ministeren har foreslået, hvor beskedne de end er, men hvor der dog måske kunne komme lovgivningsinitiativer, mens kommissionen arbejder. Hvis vi kunne få sikkerhed for, at kommissionen ikke vil blive brugt som en dårlig undskyldning, hver eneste gang der skal ske noget, vil vi være betydelig mere positive over for forslaget, end hvis den skal være en erstatning for alle andre beslutninger på dette område.

Dernæst vil jeg gerne vende tilbage til den ordveksling, der var tidligere i dag mellem hr. Bjørn Elmquist og fru Margrete Auken. Hr. Bjørn Elmquist bevægede sig jo, som han selv sagde, lidt ud på glidebanen, og det skal han såmænd ikke høre noget ondt for, for det er jo meget let at komme til det. Man bevæger sig ud på glidebanen, hver eneste gang man gør en undtagelse fra det princip, man lige ganske udmærket har fastlagt, og det var også det, hr. Bjørn Elmquist gjorde, da han talte om, at nok skulle der ikke gøres indgreb, men så kunne man alligevel tænke sig, og så kom eksemplet med blødersygdommen – tænk, hvis vi nu kunne befri menneskeheden for blødersygdommen. Jeg kender ikke det udklip, som hr. Bjørn Elmquist citerede fra, men jeg ved, at de forsøg, der har været lavet med at helbrede blødersygdommen i USA, har været meget diskutabile. Man kunne vel egentlig godt forestille sig, at vi stod i den situation, at den eneste måde at fjerne blødersygdommen på var ved at sikre, at de børn, der havde mulighed for at få blødersygdommen, udelukkende blev piger. De

kan ganske vist være bærere af blødersygdommen, men den bryder ikke ud hos dem. Hvis det nu var vores eneste metode, står vi jo i en meget vanskelig situation, hvis vi skal vurdere, om vi vil gå så vidt, at vi vil hindre blødersygdommen i at bryde ud. Det er et af de vanskelige problemer, der er i det.

Men grunden til, at jeg tager hr. Bjørn Elmquists indlæg frem, er, at jeg egentlig gerne ville have lidt mere at vide om, hvad det var, hr. Bjørn Elmquist forstod ved livstruende sygdomme. Det var nemlig i forbindelse med begrebet livstruende sygdomme, at der kunne gøres undtagelser. Jeg forstod ikke helt, om de livstruende sygdomme skulle være sygdomme, der truede moderen eller barnet, men hvis det nu er barnet, de truer, hvornår skal de så være livstruende, for at hr. Bjørn Elmquists undtagelse kan træde i kraft? Skal det være sådan, at barnet trues af at skulle dø umiddelbart efter fødslen eller efter få år? Og hvad med forskellige former for muskelsvindsygdomme, hvor vi ved, at den typiske levealder er omkring 20-25 år? Ja, vi dør jo alle engang, men hvad forstod hr. Bjørn Elmquist ved livstruende? Hvor meget skal den sandsynlige død være forudsigelig, for at man kan tale om, at der her er en så livstruende sygdom, at hr. Bjørn Elmquist vil acceptere en dispensation fra det i øvrigt udmærkede princip, som hr. Bjørn Elmquist gjorde sig til talsmand for?

Jeg skal ikke bebrejde hr. Bjørn Elmquist, at han, som han selv sagde, gik ud på glidebanen, og jeg synes også, det er nogle vanskelige spørgsmål at beskæftige sig med, men jeg bed meget mærke i udtrykket »livstruende sygdomme«, og derfor er mit spørgsmål nok snarere stillet af nysgerrighed end for at få hr. Bjørn Elmquist videre ud på glidebanen.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Nu er det ikke helt så glat som i morges, så jeg kan godt forsøge mig. Jeg tror også, det har værdi, at vi udfordrer hinanden på denne måde, for ellers bringer vi ikke debatten nogen vegne, og jeg tror i hvert fald, jeg selv er blevet klogere af debatten i dag. Jeg håber, det gælder os alle sammen.

Det, jeg tænkte på, var ikke moderen, det var barnet og dets fremtidige afkom, for kriteriet i dette skal være, at det er genetisk be-